

JEZUS DAJE SWOIM OWCOM ŻYCIE WIECZNE

Słowa Ewangelii według Świętego Jana (J 10, 27-30)

Jezus powiedział: «Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je. Idą one za Mną, a Ja daję im życie wieczne. Nie zginą na wieki i nikt nie wyrwie ich z mojej ręki. Ojciec mój, który Mi je dał, jest większy od wszystkich. I nikt nie może ich wyrwać z ręki mego Ojca. Ja i Ojciec jedno jesteśmy».

PYTANIA DO DZIELENIA

1. Jakie fragmenty Pisma św. czytałem (-am) w bieżącym tygodniu biblijnym? Jak to Słowo odczytujesz w odniesieniu do swojego życia?
2. Czy doświadczasz opieki i działania Boga Ojca i Syna w konkretnie swojego życia?
3. W jaki sposób doświadczasz daru życia duchowego ofiarowanego Ci przez Boga? Czy starasz się dzielić tym doświadczeniem z innymi osobami?

KOMENTARZ

w. 27-28 *Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je. Idą one za Mną i Ja daję im życie wieczne. Nie zginą one na wieki i nikt nie wyrwie ich z mojej ręki.*

Jezus w swojej odpowiedzi na pytanie o swą mesjańską tożsamość mocno podkreśla Jego żywą relację do swoich owiec. Relacja ta opiera się na wzajemnym współdziałaniu. Z jednej strony owce słuchają głosu Pasterza i idą za Nim, z drugiej zaś Pasterz zna je i obdarza je życiem wiecznym. Taka relacja gwarantuje owcom bezpieczeństwo i zapewnienie, że nie zginą na wieki i nikt nie wyrwie ich z ręki Pasterza. Jezus, charakteryzując postawę owiec, zwraca na samym początku uwagę na fakt słuchania przez nie Jego głosu. Potrzeba słuchania Boga, które prowadzi do życia jest mocno akcentowane również w orędziu Starego Testamentu. Najważniejsze wyznanie wiary Izraela – *Szema Izrael* – rozpoczyna się wezwaniem do słuchania: *Słuchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem – Panem jedynym* (Pwt 6, 4nn). Wielkie wezwanie do słuchania Boga zawarte jest w nauczaniu proroków: *Niebiosa, słuchajcie, ziemio, nadstaw uszu, bo Pan przemawia* (Iz 1, 2); *Nastawcie uszu i słuchajcie głosu mego, uważajcie i słuchajcie mej mowy!* (Iz 28, 23); *Słuchajcie słowa, które Pan mówi do was, domu Izraela!* (Jr 10, 1). Otwarcie uszu i słuchanie głosu Bogu powinno charakteryzować postawę wierzących, którzy przyjmują głęboko do serca Boże Słowo. Dzięki temu słuchaniu możliwe jest realizowanie woli Bożej, które nasz tekst w sposób obrazowy opisuje jako chodzenie owiec za Pasterzem. Owce słuchające i chodzące za Pasterzem są pod Jego szczególną troską. Pasterz bowiem zna je i obdarza je najcenniejszym darem życia wiecznego. Poznanie w myśli semickiej nie ogranicza się tylko do sfery intelektualnej, ale dotyczy też doznania, doświadczenia przedmiotu, który się poznaje. Poznanie to ma charakter dynamiczny wyrażający się przyjęciem objawienia Bożego i życiem zgodnym z przyjętym objawieniem. Zawiera ono w sobie realizację głębokiej komunii opartej na miłości i jedności. Owce, słuchając Pasterza i krocząc za Nim, otrzymują najcenniejszy dar życia wiecznego. Otrzymują także zapewnienie, że nie zginą na wieki i nikt nie wyrwie ich z ręki pasterza. Pastorska ręka chroni owce przed atakiem wilka i przed wszelkim niebezpieczeństwem. W ten sposób nikt i nic nie jest w stanie wyrwać wierzących z Bożego uścisku miłości. Pięknie tę myśl wyraził św. Paweł w Liście do Rzymian: *Któż nas może odłączyć od miłości Chrystusowej? Utrapienie, ucisk czy prześladowanie, głód czy nagość, niebezpieczeństwo czy miecz? Jak to jest napisane: Z powodu Ciebie zabijają nas*

przez cały dzień, uważają nas za owce przeznaczone na rzeź. Ale we wszystkim tym odnosimy pełne zwycięstwo dzięki Temu, który nam umiłował. I jestem pewien, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani Zwierzchności, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani Moce, ani co wysokie, ani co głębokie, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym (Rz 8, 35-39).

w. 29 *Ojciec mój, który Mi je dał, jest większy od wszystkich. I nikt nie może ich wyrwać z ręki mego Ojca.*

Moc Pasterza strzegącego swych owiec wypływa z mocy Ojca, który zostaje przedstawiony jako największy Dawca i Stróż owiec. Termin „ojciec” występuje w czwartej Ewangelii 137 razy. W większości przypadków (ok. 120 razy) termin ten odnosi się do Boga jako Ojca Jezusa i ludzi. Poza odniesieniem do Boga termin ten jest używany także na określenie patriarchów i przodków, Józefa egipskiego (J 6,42), urzędnika królewskiego (J 4,53), diabła (J 8,38.41a.44). W Ewangeliach synoptycznych termin ten występuje znacznie rzadziej. Synoptycy podkreślają zwłaszcza ojcostwo Boga w stosunku do ludzi, podczas gdy czwarta Ewangelia kładzie mocny nacisk na rzeczywistość Ojca, który objawia się przez Syna. Ewangelista Jan wielokrotnie cytuje proroka Izajasza odwołując się do tekstów Starego Testamentu. Wskazuje przez to na tożsamość Boga Abrahama, Izaaka i Jakuba z Bogiem obdarowującym ludzkość swym umiłowanym Synem (J 3,16). W naszym tekście Ojciec jest przedstawiony jako Dawca – Ten, który dał owce swojemu Synowi. Dawanie to część działania Bożego w historii zbawienia. Dar Boga Ojca wobec Jezusa znajduje swą kontynuację w darze wobec ludzi. Szczytem tego daru Ojca dla ludzi jest Jego własny Syn. W darze Syna jest objawienie najwyższej miłości Ojca. Termin „dawać” wyraża nie tylko związek pomiędzy Ojcem i Synem, lecz także pomiędzy Ojcem a adresatami daru, którymi są ludzie. Dar Ojca jest realizowany w osobie Jezusa, który otrzymując wszystko od Ojca, przekazuje ten dar ludziom. Dar Boga i dar Jezusa zlewają się razem i łączą w jeden dar. Św. Jan mocno podkreśla, że u początku każdego daru jest miłość. Bóg dał wszystko Synowi, gdyż Go miłuje. Bóg dał światu Jednorodzonego Syna, gdyż umiłował świat: *Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne* (J 3,16). Słowo „dawać” prowadzi nas do tajemnicy Boga i Jego działania na korzyść ludzi. W tym właśnie kontekście należy umieścić obdarowanie ludzkości życiem wiecznym przez zbawczy czyn Jezusa. Ojciec przekazujący Synowi owce jawi się jako największy Dawca miłości i życia wiecznego. Jezus mówi też o ręce Ojca, która strzeże owiec wraz ze wspomnianą w kontekście wcześniejszym ręką Syna. Ręka Ojca i Syna przytula w uścisku miłości ludzkość do swego serca.

w. 30 *Ja i Ojciec jedno jesteśmy.*

Końcowy werset naszej perykopy podkreśla głęboką więź pomiędzy Ojcem i Synem. Relacja jedności pomiędzy Ojcem i Synem jest bardzo eksponowana w czwartej Ewangelii. W wielu miejscach czwartej Ewangelii podkreślana jest ścisła więź pomiędzy Ojcem i Synem. Relacja ta w dalszym kontekście czwartej Ewangelii jest charakteryzowana przez miłość i jedność. Syn zawsze pozostaje w komunii ze swoim Ojcem: *A jeśli nawet będę sądził, to sąd mój jest prawdziwy, ponieważ Ja nie jestem sam, lecz Ja i Ten, który Mnie posłał* (J 8,16); *Oto nadchodzi godzina, a nawet już nadeszła, że się rozproszycie - każdy w swoją stronę, a Mnie zostawicie samego. Ale Ja nie jestem sam, bo Ojciec jest ze Mną* (J 16,32). Więź pomiędzy Jezusem a posyłającym Go Ojcem jest tak ścisła, że w Synu można zobaczyć Ojca: *Kto Mnie widzi, widzi Tego, który Mnie posłał* (J 12,45); *Odpowiedział mu Jezus: Filipie, tak długo jestem z wami, a jeszcze Mnie nie poznałeś? Kto Mnie zobaczył, zobaczył także i Ojca. Dlaczego więc mówisz: 'Pokaż nam Ojca?'* (J 14,9). Słowa Jezusa: *Ja i Ojciec jedno jesteśmy*, wyrażają ścisłą relację pomiędzy Nim a Ojcem. Ścisła więź Ojca z Synem zostaje także zaakcentowana, gdy Jezus stara się odrzucić zarzuty bluźnierstwa ze strony swoich adwersarzy: *Ojciec jest we Mnie,*

a *Ja w Ojcu* (J 10,38). Jedność Ojca i Syna zostaje także mocno podkreślona w Modlitwie Arcykapłańskiej Jezusa. Jedność pomiędzy Ojcem i Synem staje się modelem jedności dla uczniów: *Aby tak jak My stanowili jedno* (W J 17,11). Czwarta Ewangelia mocno podkreśla, że zbawcza moc Jezusa jest skutkiem Jego ścisłej komunii z Ojcem. Jezus jako Nowy Adam otrzymuje od Boga Ojca władzę nad wszelkim stworzeniem, aby napęłnić je życiem wiecznym. Wszyscy, którzy przychodzą do Niego, stają się Jego uczniami i otrzymują od Niego życie wieczne. Gdy pierwszy Adam poprzez swoje nieposłuszeństwo Bogu sprowadził na ludzkość śmierć, tak Nowy Adam poprzez swe posłuszeństwo aż do końca obdarza wszystkich wierzących życiem wiecznym.

MEDYTACJA

Jezus jako Dobry Pasterz oczekuje od swoich owiec otwarcia uszu na Jego głos i pójścia za Nim. Słuchanie Jezusa i pójście za Nim staje się warunkiem wejścia w prawdziwą wspólnotę z Bogiem Ojcem i otrzymania daru życia wiecznego. Tekst Janowy objawia nam głęboką prawdę o konieczności współpracy człowieka z Bogiem w dziele zbawienia. Poznanie owiec przez Boga i obdarowanie ich życiem wiecznym nie jest możliwe bez otwarcia uszu i bez kroczenia drogą Pana: „Bóg odkupił nas bez nas, ale nie może zbawić nas bez nas” (św. Augustyn). W głębokiej wspólnotcie z Bogiem nikt i nic nie jest w stanie uśmiercić życia, które wykracza poza próg śmierci. Jezus naucza o tym wyraźnie swoich uczniów: *Nie bójcie się tych, którzy zabijają ciało, lecz duszy zabić nie mogą. Bójcie się raczej Tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle* (Mt 10, 28). Owce będące w Jezusowej owczarni otrzymują zapewnienie, że nie zginą na wieki. Ręka Syna wraz z ręką Ojca obejmuje w uścisku miłości owce słuchające i kroczące za Dobrym Pasterzem. Tylko w takiej postawie możliwa jest realizacja w życiu najważniejszego Bożego przykazania miłości na drodze uświęcenia, prawdy i wolności. Jedność Ojca i Syna stanowi wzór dla wierzących w dążeniu do budowania mostów pojednania i tworzenia przestrzeni jedności. Wszelkie rozłamy i niezgoda są wynikiem działania szatana, który jest ojcem kłamstwa, nienawiści i podziału. Budowanie trwałej wspólnoty pomiędzy ludźmi w aspekcie horyzontalnym możliwe jest tylko dzięki głębokiej wspólnotcie człowieka z Bogiem w aspekcie wertykalnym. Wspólnota pomiędzy braćmi jest tylko wtedy autentyczna, jeśli na wzór wspólnoty Ojca i Syna w mocy Ducha Świętego opiera się na ofiarnej miłości, służbie oraz prawdzie.